

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690069792/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

forinden Diskussionen, som Gladiatoren lege først med Klingen. Men jeg vil nu lade Filosoffen tale; thi mine Indlæg vare kun Svar paa hans.

»Den Gang jeg vaagned til Klarhed paa den gamle Jord, var jeg hildet i Filosoffernes Væv og troede paa, at der, hvor Tanken sætter et Spørgsmaal, kan Filosoffen svare med et Ord. Men her i Stilheden og i Ensomhed hævede mit Syn sig til videre Forklaring, skønt alle mine Tanker udrinde fra min første Aabenbaring: Alt, hvad der er, er sanselig bestemt. Kan ikke nogen sanse Gud, da er Gud ikke til. Og kun, fordi vi sanse Gud, erfare vi Gud. Men overalt er Gud som sanselig Erfaring. Kun Daaren ved det ej. Se, denne Bakke, vi hvile paa, er Gud, Græsset er Gud, mit eget Kød er Gud. Ja, denne Tankebevægelse i Hjernen, hvormed jeg tænker Gud, er Gud. De katolske mene, at dette underfulde Hav er Gud. Ja, det er Gud, men kun en Part af Gud; thi alle Elementer og alle Verdener, sammensat af disse, og Rummet mellem dem, er eet. Alt er i Gud, og alt er Gud; men ikke alt er Gud med samme Inderlighed, Styrke og Renhed. Jeg lærer altsaa: Der er indre Forskelle i Gud. Den hele Verden er Gud, men løsrive vi vilkaarligen det Sjeleliv, som gennemstrømmer og befrugter den kugleformede Verdensbygning, fra den selv, er denne Verdensbygning Guds Legem, og Guds Aand dens Sjæl. Og overalt, hvor der findes Forskel for Sansningen, se, paa det samme Punkt er virkelig en Forskel til i Gud. I Blomsten drømmer Gud, i Klippen sover Gud, i Manden tænker Gud. Det er altsaa ikke billedlig, men ligefrem og hjertelig Tale, naar jeg siger: Bjergene ere Guds Ben, Stormen Guds Aande, Vandet Guds Vædske, Ilden Guds hede Blod, Jorden Guds Kød, de levende Guds Lemmer og Menneskeheden Myretue Guds Hjerne.»

Jeg sad lamslaaet af Beundring for denne uhyrlige, germaniske Fantasi, der mindede mig om Eddadigtningens Storhed, og mellem mange tilkendte jeg min ny Lærer Tilnavnet: Philosophus Teutonicus.

»Men Du kender ikke Gud, hvis ej Du kender Livsprocessen i Gud. Men det er denne: Guds Parter skille sig fra Gud som Modstand mod det i Gud, som kun er Gud. Men det i Gud, som kun er Gud og var, er og bliver Gud, er synligt, føleligt og smageligt. Det er Guds aabne, brændende Purpurhjerter, det er det levende Hav af